

[Ib Christensen]

pati for, at man også rammer disse gevinster, men det løser ikke noget nationaløkonomisk problem, og det løser altså ikke det grundlæggende problem, der her er tale om, og som det kommunistiske forslag er et forsøg på at løse.

Hr. Karl Nielsen fra socialdemokratiet talte på samme måde, som hr. Grünbaum gjorde, da vi havde dette forslag i forrige samling, og på en måde, der næsten gav indtryk af, at socialdemokratiet ikke fandt, at dette forslag var yderliggående nok. Hr. Karl Nielsen mente, at det skulle være markedrenten, og det er jeg enig med hr. Karl Nielsen i. Derfor kan det forbløffe, at socialdemokratiet, når man ikke finder dette forslag yderliggående nok, selv affinder sig med en politik, der faktisk i de senere år er gået i den modsatte retning, nemlig ved at nedbringe beskatningen på jord. Jeg henviser her til den amtskommunale grundskyld, som man formindskede så sent som i dette forår.

Derfor vil jeg håbe – ligesom andre har givet udtryk for det – at dette ikke skal tages som udtryk for, at socialdemokratiet kører et friløb på dette område, at man siger ét og gør det stik modsatte eller ingenting. Jeg håber, at disse ytringer er udtryk for, at det er det stadiet, man foreløbig er nået til, og at man meget snart, når det viser sig, at de forhandlinger, man skal have med augustforlig I-partierne, ikke fører nogen vegne, da søger til anden side for at klare dette vitale problem.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg skal begynde med at takke for den overvejende velvilje, der er givet udtryk for over for forslaget, selv om der vel ikke heri ligger nogen tilslutning til det, eller at der er et flertal for at gennemføre det.

Jeg kan naturligvis beklage, at det ikke fra vores side, som fra hr. Arne Bjerregårds side, er foreslået for hundrede og syttende gang til skatteministeren; det er, som det er sagt, kun fjerde gang, vi fremsætter det. Alligevel er der selvfølgelig nogle, der undrer sig over, at vi genfremsætter dette forslag igen og igen, men jeg synes, at både den debat, der har været ført her i dag, og den debat, der foregår ude i befolkningen, viser, at det er et problem, der er så brændende, at der er behov for at få det diskuteret igen og igen.

Den opslutning, som kommer fra stadig nye kredse, viser også, at der er en voksende forståelse i befolkningen for, at det er et problem, der må løses. Lad mig bare tage fra den seneste tid, at husmændenes formand, Chr. Sørensen, socialdemokratiets kongres, de radikales landsmøde og en lang række faglige kongresser igen og igen er vendt tilbage til dette spørgsmål og stiller krav om, at der nu gribes ind i hele denne sag. Alene det er for os nok til at se det rimelige i at genfremsætte forslaget.

Dertil er kommet, at vi nu har de reelle tal for den 16. alm. vurdering, der viser, hvor galt det er fat. Jeg skal ikke gentage den udmærkede redegørelse, hr. Karl Nielsen kom med, om, hvor galt det i virkeligheden er fat, og hvad det drejer sig om.

Det undrer naturligvis ikke mig, at der er en række partier her i tinget, som ubetinget er modstandere af dette forslag. Det, som jeg bare synes er lærerigt og i og for sig også opløftende, er den mangel på saglig argumentation, de efterhånden er i besiddelse af over for dette problem, for også de må erkende, at problemet trænger sig på, og at det skal løses på en eller anden måde.

Jeg snakker slet ikke om hr. Ove Jensen, der er helt ude på overdrevet og nu skal til at genopføre de skure, man vitterlig engang boede i i det gamle Rusland, men som man nu i et jævnt og hastigt tempo har fået afskaffet, men mere om det, som er kommet fra f. eks. hr. Hagen Hagensen, der henviser til, hvad hr. Stetter sagde, sidste gang vi forhandlede det. Jeg håber også, at han har læst, at hr. Stetter ved den lejlighed gav os en undskyldning, fordi han havde fremført nogle forkerte påstande om, hvad det ville betyde i direkte udgifter for de nuværende ejere.

Nu fremsætter hr. Hagen Hagensen en påstand i dag, der er lige så løstagtig som den, der blev fremsat ved den lejlighed, nemlig den, at det vil føre til en reel konfiskation og til en egentlig nationalisering, set på lidt længere sigt, og at der allerede er taget fat på det. Kendsgerningerne er, at selv om det er galt, så drejer de reelle kapitalværdistigninger, hvis vi tager den 4-årige periode, der er gået, og hvor det altså alt i alt er 372 mia kr., sig om 100 mia kr. Det vil altså sige, at det er knap 30 pct., der drejer sig om, mere kan det ikke blive til. Oven i købet vil vores for-